

РЕШЕНИЕ

№ 15460

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мария Ситнилска

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3221** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Б. И. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 623/17.02.2025 г. по анд. № 37/2025 г. по описа на СРС, НО, 99 с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление № 9005/26.11.2024 г., издадено от В. Б. А. – началник на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], с което на жалбоподателя на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от Закона за пътищата (ЗП) е наложена глоба в размер на 3000 лв. (три хиляди лева) за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, предл. 2 от ЗП, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, като се поддържа, че първоинстанционният съд неправилно е потвърдил наказателното постановление, без да съобрази приложимата нормативна уредба. Излагат се съображения, че задължението за снабдяване с разрешение за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС е вменено на превозача или собственика, а не на водача, който няма правомощие да подава заявление за издаване на разрешително. Оспорва се законосъобразността на извършената проверка и съставения АУАН, като се сочи, че същите са осъществени в нарушение на

изискванията на Наредба № 11, поради липса на участие на органи на МВР, което представлява съществено процесуално нарушение. Поддържа се още, че неправилно е ангажирана отговорността на водача по Закона за пътищата, при положение че за подобно нарушение законът предвижда санкциониране по реда на ЗДВП от компетентните органи на МВР, поради което наказателното постановление е издадено въз основа на незаконосъобразен акт. Навеждат се и доводи, че дори да се приеме наличие на нарушение, същото следва да бъде квалифицирано като маловажно по смисъла на ЗАНН, като наказващият орган не е приложил разпоредбата на чл. 28 от закона. Иска се отмяна на обжалваното решение и на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. В писмени бележки от 12.05.2025 г. и 27.02.2026 г. излага подробни съображения за основателността на жалбата. Моли съда да отмени решението на първоинстанционния съд като неправилно и незаконосъобразно и да отмени обжалваното наказателно постановление.

Ответникът – Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ, редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрк. Н., който моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението на първоинстанционния съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, представлява се от прокурор Д., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд - София-град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба се явява ДОПУСТИМА, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, VII касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е приел за установена фактическата обстановка въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства, като е установил, че на 30.10.2024 г. свидетелят Е. С. – главен инспектор в АПИ, съвместно със свой колега, е извършил проверка на път II-18, км. 24, при която е спрял за проверка товарен автомобил марка „МАН“, модел „ТГА 41.400 ББ“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от жалбоподателя Б. И. Т.. Прието е, че в хода на проверката е установено, че същият извършва превоз на чакъл без изискуемото разрешително за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, като след извършено измерване с надлежно калибрирани технически средства е констатирано превишаване на допустимото натоварване на двойната задвижваща ос, възлизащо на 31.465 тона при нормативно допустими 19 тона, т.е. превишение от 12.465 тона. В тази връзка съдът е приел, че превозното средство попада в категорията „тежко“ по смисъла на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ и подлежи на движение единствено при наличие на издадено разрешително.

Прието е още, че за констатираното нарушение е съставен АУАН № 10388 от 30.10.2024 г., който е подписан от актосъставителя, свидетел и нарушителя без възражения, въз

основа на който впоследствие е издадено наказателно постановление № 9005 от 26.11.2024 г., с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“ от Закона за пътищата, във връзка с приложимите разпоредби на Наредба № 11.

За да приеме така установената фактическа обстановка, съдът е кредитирал изцяло показанията на свидетеля С., като е посочил, че същите са логични, последователни и непротиворечиви, дадени от лице, участвало пряко в проверката и възприело лично релевантните факти. Посочено е, че тези показания се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства, включително АУАН, наказателното постановление, както и представените сертификати за проверка и декларации за съответствие на използваните технически средства, удостоверяващи тяхната изправност и калибриране. Съдът е приел, че гласните и писмените доказателства се намират в пълно съответствие помежду си и обосновават по несъмнен начин извода за осъществяване на описаното нарушение, поради което е счел фактите по делото за категорично установени.

Решението е валидно и допустимо, но същото е неправилно.

Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025 г. по тълк. дело № 5/2023 г., постановено съвместно от Върховния административен съд и Върховния касационен съд, водач, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътища, отворени за обществено ползване, без изискуемото разрешение, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, но единствено в хипотезите, при които същият не е собственик на превозното средство, не е лицензиран превозвач и не е разпоредил извършването на превоза. В мотивите на тълкувателния акт изрично се приема, че задължението за снабдяване с разрешение за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства е възложено на техните собственици или на лицата, които извършват превоза в качеството си на лицензирани превозвачи, т.е. на субектите, организиращи и осъществяващи превозната дейност в правния смисъл на понятието.

В тази връзка следва да се приеме, че субекти на административнонаказателна отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата могат да бъдат единствено физическите лица, които имат качеството на собственици на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства или на регистрирани превозвачи, когато същите са разпоредили извършването на превоза или го осъществяват в това си качество. В случаите, при които физическо лице управлява такова превозно средство в изпълнение на възложени му трудови функции по силата на трудово правоотношение със собственика или превозвача, това лице не разполага с правомощия, нито носи задължение да инициира административната процедура по издаване на разрешение по реда на чл. 15, ал. 3 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ, както и да заплаща дължимите такси. Поради това за него не възниква административнонаказателна отговорност при липса на такова разрешение на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, тъй като не е носител на задължението, чието неизпълнение се санкционира.

Приложено към конкретния случай, от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че наказаното лице не притежава качеството на собственик на процесното пътно превозно средство, нито на лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, както и липсват данни същото да е разпоредило извършването му. При тези обстоятелства ангажирането на административнонаказателната му отговорност по реда на Закона за пътищата се явява неправилно и в противоречие с материалния закон, тъй като липсва една от необходимите предпоставки за реализирането ѝ – качеството на надлежен субект на нарушението. Налице е неправилна правна квалификация на деянието, довела до издаване на незаконосъобразен

санкционен акт.

Наред с това съдебният състав намира за необходимо да отбележи, че макар описаното деяние – управление на тежко пътно превозно средство без изискуемо разрешение – да е безспорно установено от фактическа страна и да съответства по обективните си признаци на състава на нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, не са налице предпоставките за неговото преквалифициране по реда на чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН. Това е така, тъй като към релевантните моменти – датата на извършване на нарушението, датата на съставяне на АУАН и датата на издаване на наказателното постановление – органите на Агенция „Пътна инфраструктура“ не са разполагали с материална компетентност да установяват нарушения и да налагат административни наказания по Закона за движение по пътищата извън изрично предвидените изключения, които не обхващат процесната хипотеза.

Едва с изменението на чл. 189е от Закона за движение по пътищата (обн. ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) законодателят предвижда възможност председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ или оправомощени от него длъжностни лица да издават наказателни постановления за нарушения по чл. 177, ал. 3, т. 1 от същия закон. Към момента на реализиране на административнонаказателната отговорност такава компетентност не е съществувала, поради което евентуална преквалификация би довела до недопустимо влошаване положението на наказаното лице чрез санкциониране от некомпетентен орган.

С оглед на изложеното съдът приема, че оспореният съдебен акт, с който е потвърдено наказателното постановление, е постановен при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с относимите правни норми. Поради това същият следва да бъде отменен, като вместо него се постанови отмяна и на издаденото наказателно постановление като незаконосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 623/17.02.2025 г. по анд. № 37/2025 г. по описа на СРС, НО, 99 с-в.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 9005/26.11.2024 г., издадено от В. Б. А. – началник на отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], с което на от Б. И. Т., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 3 000 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: 1.

2.

